

Blizzard

Karel May – „Na cizích stezkách“

Předchozí vyprávění¹ může následovat další příhoda, která se stejnou děsivou nezvratností ukazuje, že věčná spravedlnost nakonec stihne člověka, který se příliš spoléhá na boží shovívavost, nečekaně právě takovým trestem, který nutně musí vzejít z příslušného hříchu.

Byl jsem se skvělým náčelníkem Apačů Vinnetouem, kterého určitě všichni moji čtenáři již dávno znají, na druhé straně Skalistých hor u spřátelených Indiánů na podzimním lovu buvolů, a pak s ním jel navzdory pozdní roční době přes pohoří a napříč celým Wyomingem až do Fort Niobrara v Nebrasce, kde nás překvapila zima. Jelikož se v této pevnosti často ukazovali Siouxové, kteří nás zcela nezaslouženě považovali za své smrtelné nepřátele, dali jsme si přirozeně pozor, abychom neřekli svá jména. Bylo každopádně lepší, když nikdo nevěděl, že byli přítomni Vinnetou a Old Shatterhand. Protože byly naše lovecké oděvy zcela poničené a my chtěli na civilizovaný východ, koupili jsme si v pevnosti slušné šaty z teplých zimních látek a k tomu tlusté jezdecké pokrývky. V tomto oblečení jsem neměl vzezření westmana, a poněvadž jsem si říkal Mr. Beyer a Vinnetou byl až na pár okamžiků stále po mém boku, byl brzy znám jen jako „Indián Mr. Beyera“.

Ve Fort Niobrara jsme bohužel zcela zapadli sněhem. Celá širá krajina se stala neschůdnou a vypadalo to, že budeme nuceni setrvat v této samotě celý prosinec a leden. Společnost jsme našli pouze u několika důstojníků posádky, o kterých ovšem nemohu říct, že by nám byli zrovna sympatičtí. Zbylou soldateskou jsme se netrápili víc, než bylo nutné, a co se týče ostatních přítomných v pevnosti, tak jsme se občas bavili pouze se dvěma osobami. Byli to bratři

Burningové z Moberly v Missouri, kteří v Black Hills narazili šťastně na zlato a teď se s výsledkem své těžké práce nacházeli na cestě domů. Oba byli ženatí, toužili po svých blízkých, a proto je velmi rmoutilo, že je sníh tak dlouho zdrží.

Kromě nich se v pevnosti nacházel všelijaký lid, samé pochybné existence, se kterými se Burningové nestýkali. Udály se rozličné hrubosti. Bylo vystříleno mnoho střelného prachu, hodně se hrálo a sázelo, a ještě k tomu bylo popíjeno, a to bylo chování, které mi bylo natolik odporné, že jsem do barroomu vstupoval, jen když to bylo nezbytně nutné. Nejhruběji se chovali dva chlápci, kteří se jmenovali Grinder a Slack. Byli to falešní hráči, notoričtí ochlastové a bezohlední rváči, postrádající ovšem skutečnou odvahu. Neudála se pitka, při níž by nevyvolali nějakou rvačku. Zejména se zdáli mít v oblibě druh souboje, který se nazývá americký. Vždy to ale uměli zaonačit tak, že problém neřešili oni, ale někdo jiný. Pouze se chvástali, ale byli zbabělí. Neodpornější mi na nich přišel fakt, že si každý z nich zvykl používat rčení, které bylo slyšet denně stokrát, jako slib, jako přísaha, snad při každé příležitosti. Grinderovo úsloví bylo „ať ihned oslepnu“, zatímco jeho kumpán vypouštěl z huby rouhání „ať ze mě Bůh udělá šílence“.

S těmito dvěma muži jsem se dostal do konfliktu pouze jednou. Dozvěděli se, že jsem Němec, a vmetli mi do obličeje slova „damned dutchman“, když jsem tichým gestem odmítl jejich pozvánku ke hře. Za to hned každý dostal tak silnou facku, že oba sletěli ze svých židlí. Ostatní si přirozeně mysleli, že bude následovat velká bitka nebo přestřelka, ale zmýlili se, neboť potrestaným nepřišlo na mysl, aby se opravdu odvážili na „Mr. Beyera nebo jeho Indiána“.

Ještě je třeba zmínit dva Indiány, které do pevnosti dohnala

sněhová bouře. Tvrdili, že náleží k velmi pochybnému kmeni Caddo, byli to ale zřejmě vyhnanci z nějakého jiného kmene, ubožáci, kteří sotva dokázali zakrýt svou nahotu a neměli žádné zbraně, neboť byli nedávno zcela okradeni Siouxy. Chtěli do Karfasu² a vyřezali si šípky a luk, aby cestou nemuseli hladovět. Obdarovali jsme je dle možností, ale nemohli jsme jim opatřit ani koně, ani pušky, protože tyto tak nutné potřeby nebyly k mání.

Počátkem února nečekaně přišlo mírné počasí s oblevou a deštěm. Sníh zmizel a my mohli nyní pomýšlet na další jízdu. Nejprve vyrazili dva Indiáni, přirozeně pěšky. Dali jsme jim dobrou zásobu potravin, která určitě stačila až do Fort Hillock, kde si mohli opět odpočinout. Tato pevnost byla tehdy založena na zkoušku, ale v příštím roce musela být zase opuštěna. O dva dny později odjeli bratři Burningovi, které dalšího dne následovali Grinder a Slack. Stál jsem s Vinnetouem u brány. Když nás míjeli, Slack na nás křikl:

„Neplet’te se nám nikdy do cesty! Jestliže vás zase spatříme, tak ať ze mně udělá Bůh šilence, pokud vás nezhasíme tak rychle, jako bychom sfoukli svíčku!“

A Grinder k tomu výhružně dodal:

„Ano, to si dobře pamatujte, vy lotři! Necháte-li se lapit, tak ať ihned oslepnu, jestli nepůjdete k zemi po fackách, které vám stále dlužíme!“

Dívali jsme se ovšem do vzduchu, jako bychom ta slova vůbec neslyšeli. I kdybychom věděli, kam jedou, takoví lidé nás nemohli ani v nejmenším poděsit.

Jako zkušení westmani jsme počkali ještě den, abychom zjistili, zda mírné počasí vydrží. Pak jsme také vyrazili. Lze se domýšlet, že

cesta hluboce rozmočenou zemí nebyla vůbec pohodlná, ale naši výteční vraníci nyní celé týdny odpočívali a zdolali hravě všechny překážky. Nebrasku tvoří téměř jen prairie. Ta, kterou jsme jeli, byla otevřená a my jsme docela zřetelně viděli v měkké půdě stopy těch, kteří opustili Fort Niobrara před námi. Všichni, dva Indiáni, Burningové, Grinder a Slack, vypadali, že bez výjimky směřují do Fort Hillock, tak jako my. To ve mně vyvolalo starosti ohledně Burningů. Někdo mi řekl, že Grinder a Slack v poslední době neměli štěstí při hře a všechno prohráli, a proto nešlo těmto lidem věřit. Stejně jako my s největší pravděpodobností věděli, že s sebou Burningové vezli zlatý prach a nuggety, a třebaže jsem je považoval za příliš velké zbabělce, než aby se pustili do otevřeného boje, věřil jsem, že jsou natolik beze svědomí, že se budou chtít přepadem ze zálohy zlata zmocnit. Když jsem své myšlenky sdělil Vinnetouovi, sice nic neřekl, ale pobídl svého koně patami do slabin, což mi bylo zřejmé stejně, jako by mi odpověděl: „Máš pravdu, pospěšme si, abychom ty chlapy dohnali!“

Není žádný důvod zabíhat do detailů naší několikadenní cesty. Stopy se držely pohromadě a my jsme je sledovali přes Loux Fork, jehož led byl místy ještě natolik tlustý a pevný, že unesl jezdce. Odtud bylo možné dorazit do Fort Hillock během jednodenní jízdy. Protože už však bylo po poledni, nemohli jsme tam dorazit dříve než zítra dopoledne.

Hluboce vyšlapané stopy byly tak jasně zřetelné, jako bychom četli v knize. Jejich stáří šlo určit téměř na hodinu přesně, zejména díky ostrým a zkušeným očím mého Vinnetoua. Dva Indiáni měli sice před Burningy náskok skoro dvou dnů, ale jakožto chodci jimi byli téměř dostiženi. Rozhodně je museli dnes večer nebo brzo ráno dohnat. Grinder a Slack vyrazili z Niobrary den po Burninzích, ale

jak nám pověděla jejich stopa, namáhali své koně tak, že teď jeli těsně za oběma bratry. To zvýšilo mé starosti. Z jakého důvodu jeli tito dva muži tak rychle? Aby dohnali Burningy a přepadli je, nebo aby rychle dorazili do Fort Hillock? Mohlo jít snadno o to druhé, ale nesměl jsem se tím nechat ukonejšit. Následující hodiny nám musely zjednat jistotu. Pokud by nám stopy řekly, že Grinner a Slack předhonili Burningy, moje obavy by se ukázaly být nepodložené.

Hnali jsme tedy tryskem přes rovinu neustále vedle tří stop a měli jsme je neustále na očích. Uplynula hodina a ještě další, pak zarazil Vinnetou svého koně, a když jsem zastavil svého, řekl svým rázným stylem:

„Oba bílí muži, kteří se nazývají Burningové, jsou ztraceni. Budou dnes v noci zavražděni.“

Pouze jsem přikývl, neboť jsem byl zcela stejného mínění jako on. Pokračoval dál:

„Mezi těmito dvěma stopami je rozdíl jedné hodiny. Během posledních osmi mil se nezmenšil, takže Grinder a Slack nechtějí Burningy předejít, nýbrž je dostihnout a zabít teprve až padne tma.“

„Pane Bože!“ zvolal jsem. „A my je nemůžeme zachránit!“

„Howgh!“ souhlasil. „Není možné, abychom je tak rychle dohnali, neboť během dvou hodin nastane noc, a pak již nebudeme moci stopy sledovat. Přesto je následujme tak rychle, jak budeme moci, a modleme se k velkému Manitouovi, necht' bratry ochraňuje!“

Zažil jsi alespoň jednou smrtelnou hrůzu, milý čtenáři, pravou, skutečnou, hroznou smrtelnou úzkost? Asi sotva! Co se týče mé osoby, já také ne, ačkoliv jsem se častokrát nacházel v nebezpečí

života. Nikdy jsem se smrti nebál a nebojím se jí ani dnes, neboť je milovaným andělem, který boží děti dovede k jejich nebeskému otci. Ale kvůli jiným jsem vytrpěl tento strach již mnohokrát. Také zde během tohoto odpoledne, večera a následující noci. Být přesvědčen, že určitě dojde k vraždě, a přesto nemít možnost jí zamezit! Tuto noc, kterou jsme strávili ve křoví u malého přítoku Loux Forku, nikdy nezapomenu!

Kdyby ležel sníh, svítíl by nám. Stopy by byly rozpoznatelné a my bychom snad mohli zabránit zločinu, ale bez sněhu nebyly v noci žádné stopy patrné. Přes netrpělivost, která nám nedala spát, jsme museli čekat, až zimní den postoupil do pozdní ranní hodiny. Jakmile začalo na východě jen trochu svítat, nasedli jsme a jeli dál. Zbývala nám naděje, že Burningové nezapálili žádný táborový oheň, a proto nebyli Grinderem a Slackem viděni a nalezeni, ale tato naděje byla slabší a slabší, jak jsme pozorovali, že se k sobě časem obě stopy stále více blíží. Grinder a Slack se včera, když se začalo ztmívat, k bratrům přiblížili, jak to jen šlo. Každým okamžikem jsme teď mohli získat smutnou jistotu, že byly zmařeny dva lidské životy.

Jeli jsme ke křovisku, kolem jehož výběžku stopy zatačely. Jak jsme míjeli tuto zatačku, naše koně sami od sebe uskočili zpět, aniž bychom je zadrželi. U popele vyhaslého ohniště zde leželi bratři ve velké kaluži krve. Seskočili jsme z koní, abychom prohledali těla. Byla již bez života, smrt je zastihla už včera večer. K našemu úžasu jsme spatřili, že nebyli zastřeleni, nýbrž probodeni. Probodnout člověka, to vyžaduje více odvahy, než ho zastřelit z bezpečnější vzdálenosti. Nebyli snad vrazi tak zbabělí, jak mi přišli? Nebo měli nějaký konkrétní důvod, že upřednostnili nůž před kulkou?

Co jsme měli udělat, bylo snadno patrné. Nemohli jsme zůstat

u mrtvol, nýbrž jsme museli následovat vrahy, kteří, jak jsme viděli, neokradli své oběti úplně, ale sebrali jim jen zlato a pušky, a pak se dvěma ukořistěnými koňmi odjeli. Cválali jsme tedy dál po jejich stopě, která k našemu úžasu směřovala přímo k Fort Hillock. Nebyl snad sám zločin nejpádňjším důvodem se tomuto místu vyhnout?

Asi po půlhodině jsme spatřili, že jezdci zastavili. Byly zde nejen stopy kopyt, ale též nohou, a od tohoto místa dále se stopa čtyř koní rozdělila na dvě stopy dvou koní.

Co to znamenalo? Zastavili jsme a Vinnetou zvolal:

„Uff! Tudy šli rudí muži kmene Caddo a od vrahů obdrželi darem uloupené koně!“

S jakou jistotou zde opět trefil nedostižný Vinnetouův důvtip to pravé! Vrazi zde dostihli chudé rudochy a dali jim koně, aby od sebe odvrátili podezření. Proto také své oběti nezastřelili, nýbrž probodli, protože Indiáni z kmene Caddo neměli žádné pušky, nýbrž vlastnili jen šípy, luk a nože. Politováníhodní rudoši byly tedy již včera vybráni, aby pykali za provinění jiných. Nic netušíce vlezli do této léčky, a jak velkou drzost vrazi měli, jsme seznali z toho, že obě stopy směřovaly k Fort Hillock pouze s jediným rozdílem. Grinder a Slack udělali okliku, určitě aby svou kořist ukryli a pak přijeli do pevnosti později než Indiáni a udali je.

Během další jízdy setřásl Vinnetou z obličeje své dlouhé, překrásné, modročerné vlasy, až za ním vlály jako hříva, a rozzlobeně procedil sevřenými rty:

„Zde můj bratr Šárlí zas jednou vidí, kdo je lepší, zda běloši nebo rudoši. Přesto je osud na straně bledých tváří. My však musíme být zničeni a zahynout! Uff, uff, uff!“

Co jsem mu měl či mohl odpovědět? Nic! Ostatně bychom teď

nenášli čas na diskuzi o této smutné záležitosti, neboť jsme na horizontu spatřili skupinu jezdců, která nám jela vstříc. Jelikož jeli tito lidé skoro stejně rychle jako my, velmi brzo jsme se setkali. Byla to část posádky Fort Hillock vedená poručíkem. Tito kavaleristi s sebou vedli ve svém středu oba Indiány kmene Caddo, kteří byli spoutaní a přivázaní ke koním. Když vydal důstojník povel k zastavení, obořil se na nás otázkou:

„Odkudpak, meššúrs?“

„Z Fort Niobrara,“ odpověděl jsem.

„Po této stopě?“

„Ano.“

„Spatřili jste snad dnes něco nápadného?“

„Ovšem, sir, totiž mrtvoly dvou mužů, kteří byli zavražděni a okradeni.“

„Well, souhlasí. Jak daleko je odsud to místo?“

„Třičtvrtě hodiny. Vidím zde dva Indsmeny, kteří jsou spoutaní. Z jakého důvodu byli svázáni?“

„Jsou to vrazi obou mužů, jejichž mrtvoly jste viděli. Vlečeme je na to místo, abychom pohřbili jejich oběti a oběsili je nad hroby. Asi víte, že tady na západě je spravedlnost rychlá.“

„To zajisté vím, sir, ale víte se stejnou jistotou, že jsou tito Indiáni opravdu viníky?“

„Samozřejmě, že jsou. Byli přece přistiženi s koňmi a puškami mrtvých!“

„Odkud víte, že tito koně a pušky patřili zavražděným?“

„Člověče, kdo vám dal právo mě tak zpovídat? Jste cizinec, který vůbec nevypadá, jako by patřil na Západ, ale já jsem důstojník

a rozhodně nejsem povinen vám skládat účty!“

Po tomto pokárání se ode mě odvrátil, aby vydal rozkaz „pokračovat“, ale já si před něj stoupl. „Stát, sir! Ještě okamžik! V pevnosti se nacházejí dvě osoby, po jejichž udání vám byl dán rozkaz oběsit oba tyto Indiány?“

„Ano, a už zavřete zobák, chlape! Nemám čas poslouchat plané dotazy a – –“

„Plané?“ přerušil jsem ho. „Nejenže mám všechny důvody, ale mám nejsvětější povinnost klást tyto otázky, neboť tito Indsmeni jsou nevinní a ti, co je udali, jsou vrazi.“

„Haló! Jak jste došel k tomuto závěru?“

„Už včera jsme věděli o plánované vraždě, ale nemohli jsme jí bohužel zabránit. Zaveďte nás k veliteli pevnosti. To, co jsem tvrdil, úplně dokážeme.“

„To nejde tak rychle, jak si myslíte. Mám striktní rozkaz pohřbít mrtvoly a vrahy přivázat za hrdla tak vysoko, že jejich nohy nedosáhnou na zem.“

„Proti tomu by nikdo nic neměl, předpokládaje, že to jsou opravdu vrazi, kdo bude oběšen. Dovolte mi, abych vám řekl, co víme!“

Učinil mi i přes obdržený rozkaz laskavost a vyslechl mě. Když jsem skončil, užasle na nás pohlédl a řekl:

„Hm! Máte zcela vzezření gentlemanů, kteří jsou zde na Divokém západě tak zelení, jak může být zelená snad jen rosnička, ale z vašich slov číší vnímavost, kterou jsem nucem se vši úctou uznat. Že by nám Grinder a Slack opravdu lhali? Zrovna gentlemanlike ovšem nevypadali. Část rozkazu, to jest pohřbení

mrtvol, musím bez výhrady provést. Druhou část se odvážím opomenout na základě vaší výpovědi. Ale běda vám, sir, pokud jste si vymýšleli! Nenechám ze sebe tropit žerty.“

Vybral šest mužů, kteří měli jet dál s přivezenými lopatami určenými k vykopání hrobů. Pak vzal do středu mě a Vinnetou společně s oběma spoutanými a obrátil zpět do pevnosti. I přes důležitost mého svědectví si vůbec nevzpoměl na to, aby se zeptal na naše jména. Indiáni kmene Caddo s námi nesměli mluvit, ale pohledy, které na nás vrhali, nám říkaly stejně jasně jako slova, jak nám byli vděční.

Uplynulo pouze několik minut od chvíle, kdy jsme se dali do pohybu, když začalo nejprve lehce a pak stále silněji sněžit, a sníh netál, protože teplota klesla náhle o několik stupňů. Vinnetou změřil nebe a horizont pohledem, který mi byl nápadný. Než se před námi objevila pevnost, bylo celé okolí již pokryté několik palců vysokou vrstvou sněhu. To bylo nanejvýš nepříjemné, protože tím zmizely stopy, kterými jsme chtěli dokázat pravdivost našeho svědectví.

Fort Hillock byla pevností jen jménem, nikoliv vzhledem. Na prkny oploceném čtyřúhelníku byly zbudovány sruby. Dlouhé dřevěné kůlnám podobné stavby dávaly osadě spíše vzezření skladiště zboží než opevnění a jen stěží viditelné špinavě bílé zbytky naznačovaly, že místo bylo obklopené vysokým a mohutným sněhovým valem, který rozpustilo počasí posledních dnů. Indiánů se, zdá se, nikdo neobával, neboť, když jsme vjížděli, byla brána široce otevřená. Jak jsme z činnosti přítomných vojáků vyzorovali, zmíněné kůlny zřejmě sloužily jako stáje a skladiště krmiva. Dusot kopyt našich koní přilákal z jednoho ze srubů dva důstojníky – poručíka a kapitána, jehož obličej se pokryl velmi přísnými vráskami, když nás spatřil. Vůdce našeho oddílu sesedl

z koně a šel mu naproti, aby podal hlášení. My jsme také seskočili ze sedel.

Kapitán zprávu svého podřízeného nesledoval s příliš velkým napětím, a když se k nám pak přiblížil, viděli jsme, že je jeho pozornost zaměřena více na oba naše koně, než na nás. Prohlížel si je znaleckým pohledem a pak zvolal:

„Thunderclap, jak jsou to nádherná stvoření! Ty od vás koupím, gents³! Kolik stojí?“

Teprve při této otázce považoval za nutné na nás pohlédnout. Vinnetouův vzhled na něj neměl žádný účinek. Když však padl jeho zrak na můj obličej, byl očividně překvapen.

„All devils!“ zvolal. „Koho to zde vidím? Je to pravda? Kdo jste, sir?“

„Jmenuji se Beyer,“ odpověděl jsem.

Zavrtěl hlavou, přistoupil ke mně blíž, chytil mě za bradu, otočil mi hlavu do prava, aby viděl levou stranu mého krku, a pak vítězným tónem řekl:

„Hned jsem si to myslel! Tahle jizva pochází od slavného bodnutí nožem. Viděl jsem vás u matky Thickové v Jefferson City a teď vím, že oba tito hřebci nejsou na prodej, neboť v celých státech není zvíře, které by se s nimi mohlo srovnávat. Ať si vás za rosničky považují jiní, já se těmito vašimi oděvy oklamat nenechám, meššúrs. Jste oba – – –“

„Prosím, žádná jména, capt'n!“ přerušil jsem rychle jeho řeč.

„Proč ne?“ zeptal se.

„Kvůli Siouxům, přes jejichž území ještě musíme. Pokud jste nás opravdu poznal, bude vám též známo, že se příslušníci tohoto

národa nepotřebují dozvědět, že se teď nacházíme v jejich teritoriu.“

„Well, zcela jak si přejete, sir! Měl jsem v úmyslu svého poručíka zahrnout pořádným hromobitím za to, že se nechal přemluvit k návratu. Nyní se ale domnívám, že jednal zcela správně. Pojdte do srubu! Nechám vaše koně dobře zaopatřit. Vy ovšem dostanete silný grog a řeknete mi při něm, co máte proti Grinderovi a Slackovi.“

„Kde jsou ti chlapi, capt'n? Nevidím je. Nejsou už snad opět pryč?“

„Ó nikoliv. Jejich koně stojí tam v kůlně. Oni jsou však na lovu, aby zastřelili kus masa.“

„A aby se zřejmě současně podívali po ukradeném zlatu, které ukryli. Věčná škoda, že padá sníh! Nebude je možné sledovat a tajně vyslechnout. Sníh zničí důkazy, které jsou absolutně nutné, abychom je usvědčili z vraždy.“

„To je mi celkem lhostejné, sir. Přece vím, že jste oba správní lidé k nalezení důkazů i pod nejhlubším sněhem.“

Srub, do kterého nás během poslední výměny slov zavedl, sloužil jemu a oběma poručíkům za příbytek. Zatímco začal nejmladší důstojník s přípravou grogu, kapitán ukázal na dvě jednoduše sbité stoličky a řekl:

„Sedněte si, meššúrs, a řekněte mi upřímně: Je pravda, že jste Mr. Old Shatterhand a Mr. Vinnetou?“

Odpověděl jsem, zatímco jsem ukazoval na naše pušky, které jsme si přirozeně vzali dovnitř:

„Zde je slavná stříbrná puška náčelníka Apačů a zde vidíte moji henryovku a medvědobjku. Doufám, že nyní víte naprosto přesně,

kdo jsme.“

„Zajisté. Vidět vás zde je pro nás velká čest. Srdečně vás vítáme a každé slovo, které řeknete ohledně vraždy, budeme brát, jako by bylo stvrzeno přísahou.“

„Díky, sir! Ale takový skutek musí být posuzován podle zákonů savany, a tyto zákony vyžadují přesné, nezvratné důkazy. Nemůžete vynášet rozsudek jen proto, že nás znáte a věříte nám.“

Vinnetou, který nikdy lihoviny nepožíval, grog odmítl. Já však vychutnával každý doušek horkého nápoje a při tom jsem teď vyprávěl podrobněji než předtím, co jsme věděli a co si mysleli o Grinderovi a Slackovi. Ještě jsem nebyl úplně hotov, když se dveře otevřely a oba jmenovaní vstoupili.

„All devils!“ zvolal Grinder, když nás spatřil, „ať hned na místě ošlepnu, jestli to není Mr. Beyer se svým Indiánem!“

„Ovšemže to je on,“ odpověděl kapitán, zatímco dal pokyn poručíkovi, který se poté vzdálil. Jak jsem se zcela správně domníval, šlo o zatčení obou zločinců. Pak velitel pokračoval: „Zřejmě vám není milé zde vidět tyto dva gentlemany?“

„Není milé? Ať mě vezme čert, jestli se mi líbí nebo nelíbí něco, co se týká těchto mužů! Nezajímají mě. Jsou mi lhostejní. Jsou pro mě vzduchem!“

„Asi sotva! Kdybyste věděli, proč přišli do Fort Hillock, byli by vám méně lhostejní.“

„Pshaw! Co můžou chtít! Nemáme s nimi nic, vůbec nic do činění! Pouze jsme přišli, abychom se zeptali, zda jsou vaši lidé zpět. Houpají se snad už ti rudí ničemové na dvou dobrých konopných oprátkách?“

„Ne, ještě se nehoupají. Mr. Beyer je zas přivedl zpět.“

„Jakže? Co? Mr. Beyer? Co má co dělat Mr. Beyer a jeho Indián s touto záležitostí?“

„Velmi mnoho! Znají pravé vrahy a pronásledovali je sem.“

„Pravé vrahy? Těmi jsou přece Indiáni kmene Caddo!“

„Nikoliv. Mr. Beyer naopak tvrdí, že se skuteční vrazi jmenují Slack a Grinder.“

„Slack a Grin— — — all devils, my?“ vyhrkl Grinder vyděšeně.

„Ano, vy!“

„Pokud to tvrdí, tak ať ihned oslepnu, pokud neztratil rozum! Slacku, mluv, co tomu říkáš?“

Otázaný mi pohrozil sevřenou pěstí a vykřikl:

„Vem ho čert! Co po nás ten chlap chce? Je to dutchman, jehož slovo nic neznamená. Ať ze mě Bůh udělá šilence, jestli mu nezacpu hubu tak, že bude muset celý život mlčet! Pojd', Grindere! Pro takového chlapa jsme příliš dobří!“

„Zůstaňte!“ vyštěkl na ně kapitán.

I přes tento rozkaz chtěli pryč. Ale jak otevřeli dveře, spatřili před sebou poručíka, jenž přišel s půl tuctem vojáků, kteří je obklíčili a zadrželi.

„Co to je? – Co to má znamenat?“ křičel Grinder, zatímco se snažil marně uniknout.

„To znamená, že jste zatčeni za loupežnou vraždu,“ odpověděl kapitán.

Nyní následovala nepopsatelná scéna. Ne snad, že by oba muži kladli odpor a chtěli se osvobodit, na to byli příliš zbabělí. Jejich činy se skládaly jen ze slov, která pronášeli na svou obranu. Ale

jaká to byla slova a řeči? Kletby, přísahy, ujišťování a zlořečení takového druhu, až se mi skoro ježily vlasy. Slepnutí a šílenství následovalo jedno druhé. Takové rouhání jsem ve svém životě ještě neslyšel. Bylo mi, jako bych se měl v tomto přívalu nejhříšnějších výrazů zadusit, a hluboce a s úlevou jsem se nadechl, když byli konečně rouhači vyvedeni, aby byli zamčeni a až do výslechu přísně střeženi. Dokonce i můj jinak tak rozvážný Vinnetou, kterého nic nedokázalo vyvést z klidu, mi bolestivě stiskl svými prsty paži a řekl:

„Šárlí, choval by se a urážel by rudý muž někdy svého nebeského Manitoua takovým způsobem? Může ještě někdo tvrdit, že jsou bledé tváře lepší a vzdělanější než domorodé děti savany? Pokud je zde Divoký západ, tak je divokým jen kvůli bílým vetřelcům, které jsme kdysi považovali za bohy! Howgh!“

Howgh bylo pro něj slovo nejsvětější přísahy, stejného významu jako naše amen. Šárlí, tak vyslovoval mé křestní jméno Karl.

Po nějakém čase se vrátilo šest kavaléristů z pohřbu zavražděných. Přinesli s sebou vše, co ještě objevili v jejich kapsách. Nacházely se v nich poznámky, ze kterých jsme se dozvěděli přesné adresy jejich příbuzných. Pak byl vydán pokyn k obědu. Byli jsme s Vinnetouem samozřejmě přizváni k hostině důstojníků. Hostina! Bylo tolik chodů, kolik kdo chtěl. Stačilo si je pouze odříznout z jelení kýty, která byla předložena na kusu neopracovaného prkna.

Pak byli svoláni členové soudního dvora, který se skládal z důstojníků a tří poddůstojníků. Vinnetou a já jsme se zúčastnili v pozici svědků a též se museli ukázat Indiáni kmene Caddo, aby zodpověděli případné otázky. Když se všechny tyto osoby

shromáždily, byli přivedeni Grinder a Slack. Objevili se spoutaní a každý byl hlídán dvěma vojáky.

Oba obžalovaní nevypadali zrovna sklíčeně. Jejich chování bylo naopak vskutku sebejisté, a dokonce znělo přímo drze jejich prohlášení, že nemohou uznat kompetenci přítomné poroty. Každopádně si uvědomovali a trvali na tom, že čerstvě napadaný sníh nám vzal možnost přinést plnoprávné důkazy. Tímto důkazem mohlo být jen nalezení ukradeného zlata a vmetení jim do obličeje, že to byli oni, kdo je ukryl. Že Indiánům kmene Caddo darovali koně a pušky zavražděných, bylo téměř zcela bezcenné, neboť se mohli jejich vlastníky stát i bez vraždy, a hlavně také proto, že svědectví obou těchto rudochů neznamenal podle zvyklostí savany nic.

Nemohu tvrdit, že vedl kapitán jakožto předseda výslech zrovna chytře. Avšak pokud chci být upřímný, musím přiznat, že by se mi na jeho místě také nedařilo dovést zločince k přiznání jejich činu. Hlavní důkaz, který jsme za současných okolností mohli přednést, byla skutečnost, že zavražděné úmyslně nepředhonili, nýbrž svou jízdu zařídili tak, aby je dohnali teprve po setmění. Sice již tyto stopy také nebyly viditelné, ale mohli jsme to odpřísáhnout. Bohužel tím bylo pouze dokázáno, že Burningy dostihli, nikoliv vražda.

Z těchto důvodů se skládal výslech jen z kapitánových obvinění a odmítání jeho tvrzení ze strany obžalovaných. Jejich drzost přešla do výsměchu a zpupnosti a jejich rouhání bylo tak neuvěřitelné, že už jsem to konečně nemohl dál snášet a poprosil předsedu, aby vyšetřování ukončil, nebo alespoň pro dnešek přerušil.

„Přerušit?“ zeptal se Grinder se smíchem. „To si musíme

vyprosit. Chceme buďto ihned odsoudit na základě nezvratných důkazů, nebo nás okamžitě propusťte. Ať na místě oslepnu, jestli připustíme něco mezi těmito dvěma možnostmi!“

„Ano,“ vpadl Slack: „bud' nás pověste, nebo nás propusťte! Na nic jiného ani nemyslete! Co proti nám vznesli Mr. Beyer a jeho Indián, je tak směšné, že se nad jejich pitomostí musím slitovat. Nemůže nám to v nejmenším uškodit, chceme jim však dát šanci bránit svá tvrzení, aby byla naše nevina nade vše dokázána. Strčte nás dnes večer s nimi do temné místnosti a dejte každému do ruky dobrý, špičatý nůž! Pokud přistoupí na tento rytířský druh usvědčení, tak ať ze mě Bůh udělá šilence, jestli jim naši nevinnost nevbodneme do žeber tak, že ráno zbudou jen jejich smradlavé zdechliny. Jsi s tím srozuměný, Grindere?“

„S největším potěšením,“ odpověděl. „Americký souboj, muž proti muži v temnotě, je naše zcela jedinečná specialita. Takto už šli pod našimi noži k zemi mnozí a bude pro mě skutečnou slastí, pokud tito takzvaní gentlemani akceptují tento návrh. Bohužel jsem přesvědčen, že nebudou mít dost odvahy, aby na to přistoupili. Umějí lhát jak když tiskne, ale aby také bojovali? Pshaw!“

Hodil jsem tázavým pohledem po Vinnetouovi. Odpověděl souhlasně pouhými víčky. Proto jsem řekl:

„Jen vychloubání, nic víc! Přistoupíme-li na tento návrh, tak jej zase hned odvolají.“

„Odvolat?“ řehtal se Grinder, až to dunělo. „Dva tak slavní a obávaní mistři duelu jako my a odvolat! Tato myšlenka je tak směšná, tak hloupá, že nemohu najít žádná slova, abych ji správně popsal.“

Pokračovali oba tímto způsobem ještě nějakou chvíli

a vysmívali se nám, až jsem předsedovi předložil návrh přijmout tento dvojitý souboj jako boží soud. Slova boží soud opět vyvovala veselí obžalovaných, kteří byli přímo hrdí na to, že nevěří v Boha. Byli úplně přesvědčeni, že teď jen z donucení a pouze zdánlivě přistoupíme na souboj, ale dnes večer určitě zmizíme. Naproti tomu kapitán, který věděl, kdo jsme, a tedy se o nás nemusel obávat, vyjádřil souhlas s mým návrhem, a tak bylo dohodnuto, že my čtyři, každý ozbrojený nožem, budeme od osmi hodin dnes večer do rána do osmi hodin zavřeni do jedné prázdné kůlny, aby byla otázka viny nebo nevin obžalovaných krvavě vybojována. Ještě když byli dotyční odváděni, vysmívali se nám a mezi dveřmi nás počastovali slovy, která zde nemohu opakovat. Přirozeně byli opět zavřeni. Celá jejich naděje se opírala o dvě okolnosti, totiž že jsme je velmi pečlivě prohledali, aniž bychom u nich našli stopu ukradeného zlata, a že nás považovali za bojácné nováčky, které vůbec nenapadne se dnes večer v osm hodin ještě nacházet ve Fort Hillock.

Když byli pryč, kapitán se přirozeně neodvážil dávat nám nějaké rady. Pro něj byl výsledek souboje mezi Vinnetouem a Old Shatterhandem a dvěma takovými pobudy zcela jistý, a celá posádka osady byla nadšená z toho, že se zde měla odehrát tak vysoce zajímavá událost.

Prohlédli jsme si kůlnu. Stála pod jedním stromem a byla postavena z hrubých, silných prken. Na vnější straně dveří byla dlouhá, těžká, dřevěná závora. Momentálně se uvnitř nenacházelo nic než trocha steliva, které leželo v pravém zadním koutě.

Zdržovali jsme se skoro až do osmi hodin u důstojníků, aniž bychom souboj zmínili. Opakovaně nám však hlídač zajatých oznamoval, že se Grinder a Slack ptali, zda jsme ještě přítomní.

Přesně v osm hodin byli transportováni do kůlny a obdrželi své nože. Pak jsme odevzdali všechny naše zbraně, přirozeně kromě nožů, kapitánovi, vzali jsme naše teplé pokrývky a nechali jsme se odvést na dějiště zápasu. Vešli jsme s kapitánem a poručíky do kůlny. Jeden voják svítil smolnou pochodní. Grinder a Slack se opírali o zadní stěnu se svými noži v pěstech.

„Tady přicházejí!“ posmíval se Grinder. „Letí vstříc své zkáze jako komáři do světla. Proč čekat až do rána? Dveře můžete otevřít už za čtvrt hodiny, neboť do té doby pošleme tyhle chlapy do pekla!“

Mělo to znít velmi optimisticky, ale dobře jsme slyšeli, že se jeho hlas chvěje. Když se jejich výpočet, že zmizíme, ukázal chybným, dostali strach. Zatímco jsme rozkládali naše pokrývky do pravého kouta, jako bychom se pak chtěli usadit, kapitán chlubilům vysvětloval:

„Samozřejmě je možné, že to půjde tak rychle, jak myslíte, ale velmi pravděpodobně se zcela opačným výsledkem. Vždyť vůbec nevíte, kdo vlastně tento Mr. Beyer a jeho Indián je.“

„Kdo by byli!“ smál se Slack. „Lidé, kteří mají ještě mlíko na bradě. Ať ze mě Bůh dnes tady v této kůlně udělá šílence, pokud budou mít tito chlapi po uplynutí hodiny v žilách být jen jedinou kapku krve.“

„Přestaňte už konečně se svým rouháním! Pokud vaše slova dojdou naplnění, opustíte tuto osadu ne jinak než jako slepý a druhý pomatený. Teď se konečně dozvíte, s kým máte co do činění. Tito gentlemani jsou totiž Old Shatterhand a jeho rudý přítel Vinnetou, o nichž jsme přesvědčeni, že kůlnu opustí úplně nezranění.“

„Old Shatt— — — Vinn— — —!“ znělo od zadní stěny. Hrůzou

nedokázali celá jména vůbec vyslovit, a trvalo docela dlouho, než Grinder dodal: „Ať ihned oslepnu, pokud to není drzá, zatracená lež!“

Došel jsem k němu, chytil ho pravou rukou za opasek, zdvihl ho vysoko vzhůru a hodil ho proti zdi, až všechna prkna a trámy zapraštěly. Pak jsem opět šel bez jediného slova zpět na svou pozici. Zatímco se Grinder sténaje a nadávaje zvedal ze země, velitel místo mě řekl:

„To byl nejlepší důkaz, že jsem řekl pravdu. Takový silácký kousek dovede jednou rukou vyvést jen Old Shatterhand. Nyní už věříte, že je to on?“

„Vem vás čert!“ zasyčel Slack. „To je podvod. To je proradnost! Proč jste nám neřekli dříve, kdo jsou tito lidé? Oni nás tu pomalu a jistě zamordují, zákeřně nás ve tmě probodnou! To je ještě horší, než když s námi dělají proces před porotou. Chceme odsud pryč! Chceme být ještě jednou vyslechnuti!“

„Chcete se přiznat k loupežné vraždě?“

„Ne, a znovu ne! Jsme nevinní!“

Vtom pokynul Vinnetou rukou k mlčení a řekl svým klidným, důrazným způsobem:

„Zde stojí Vinnetou, náčelník Apačů, a zde stojí jeho přítel a bratr Old Shatterhand, kterému dosud žádný nepřítel nedokázal odolat. Dosud jsem žádné slovo nevyslovil, ale nyní řeknu, co se má stát. Teď nás zavřou na závoru a pak kůlnu obklíčí, aby se vrahové ze strachu neprolámali dřevěnými zdmi. Potom i přes temnotu naše nože vjedou do hrdel zločinců, neboť naše oči jsou navyklé pronikat tmou. Jsme jako hadi, které nikdo neslyší, když se připlazí. Dnes bylo řečeno dost zbytečných slov. Nyní budou následovat skutky

a nebude slyšet nic víc, než smrtelný křik vrahů, kteří padnou našimi noži stejně, jako oni svými ubodali Burningy! Můžeme začít!“

Způsob, jakým Vinnetou mluvil, působil na padouchy přímo zdrcujícím dojmem. Marně kladli třesoucími se hlasy námitky. Prosili, vyhrožovali, nadávali, rovněž nadarmo. Ještě když nosič světla opouštěl prostor, svírali pěsti a hulákali o zešílení a oslepnutí. Teprve když byly závorou zavřeny dveře, zmlkli a vyvarovali se nyní každému, byť i nejmenšímu hluku, aby nás neupozornili na místo, kde se nacházeli.

Co se týkalo nás, tak jsme je nechtěli probodnout, nýbrž přinutit smrtelnou hrůzou k doznání. Byli jsme přesvědčeni, že se budou chránit na nás zaútočit. Přesto jsme tiše přesunuli naše příkrývky z jednoho předního kouta do druhého a položili jsme se s nataženými nohama tak, aby každý, kdo by se přiblížil, k nám nemohl přijít, aniž by se nedotkl našich chodidel. Pak jsme čekali, nože v rukou, neustále připraveni na okamžitou obranu.

Chyběl nám přirozeně jakýkoliv způsob, jak přesně sledovat čas, ale napočítal jsem půl hodiny a pak ještě jednou, aniž by naše cvikem zostřené uši odhalily jediný hluk. Pak se zcela náhle neobyčejně ochladilo, tak hodně, že se chlad zdál pronikat až do morku kostí, a krátce na to začal tlumený a dutý šum klepat do střechy. Jen o několik minut později jsme venku zaslechli zvolání:

„Vidíte oheň svatého Eliáše na všech špičkách a nárožích? Přichází blizzard, blizzard! Ukryjte se ve srubech, rychle, rychle!“

Blizzardem se na západě Mississippi nazývá hrozivá sněhová bouře, která vždy přijde ze severu, ohlásí se zcela náhlým a hlubokým poklesem teploty, a přejde sice celkem rychle, ale co se

týče nebezpečnosti nijak nezaostává za hroznými vjugami střední Asie. Často bývá doprovázena elektrickými jevy, i přes zimní období nejsou žádnou vzácností blesky a hřmění. Běda těm, které blizzard překvapí pod širým nebem nebo ve špatně postavené budově! Strhne vše k zemi nebo odnese s sebou, a zahalí každou vyvýšenou věc příkrovem metr vysokého sněhu. Křik venku utichl. Hlídači se ukryli ve srubech. Pak přišel první náraz větru, který vypadal, že chce smést vše ze země, vymést všechny skuliny. A nyní vřeštěl, skřípal, syčel, sténal a řval kolem nás jako nespoutaný, neviditelný příliv, který neměl ani břeh, ani slitování. Rachotil hrom, blesky se míhaly. Vnitřek kůlny se plnil jemným, avšak hustým sněžným prachem, který byl orkámem vháněn do všech skulin. Třásli jsme se mrazem, jektali jsme zuby, ačkoliv jsme kolem sebe pevně omotali pokrývky. Země se třásla, kůlna kývala. Trvalo to něco přes půl hodiny. Pak nastaly v řádění živlu krátké pauzy, během kterých jsme slyšeli Grindera a Slacka sténat, nařikat a chroptět. Snad jen ze strachu? To jsme teď nemohli tušit. Pak orkán sebral sílu k poslednímu mocnému úderu. Půda se pod námi třásla. Kůlna praskala. Naklonila se napravo, nalevo, a pak se zadní část s třesknutím zhroutila. A jako by s tím byl blizzard spokojen, nastal teď klid stejně nečekaně, jak náhle bouře přišla. Nebezpečí bylo pryč.

Opravdu pryč? Pro Vinnetoua a mě ano, ale pro ostatní také? Z trosek sesuté poloviny kůlny se vyhrabala ven postava, která s hlasitým řevem utekla. Byl to Slack. Z druhého kouta zněly neartikulované zvuky, jako by někdo chtěl volat, ale nemohl. Vymotali jsme se ze svých pokrývek a šli tam. Mezi rozlámanými prkny tu ležel Grinder pod trámem, který mu pevně tiskl hrud'. Přizvedl jsem trám a Vinnetoua vytáhl raněného, který upadl do

mdlob, jakmile byl osvobozen od zátěže. Odnegli jsme ho do příbytku důstojníků, k jehož dveřím nám přišel vstříc kapitán, aby se podíval, jaké napáchat blizzard v pevnosti škody. Vrátil se s námi. Když jsme Grindera vnesli dovnitř a položili k ohni, spatřili jsme konečně jeho zranění, a vykřikli jsme všichni hrůzou. Přes obličej mu napříč padla deska s ostrou hranou, rozbila mu nos a vyrazila obě oči.

„Slepý, slepý, slepý!“ křičel kapitán, zatímco sepnul ruce. „Jak se rouhal, že chce hned oslepnout! To je boží soud!“

Neřekl jsem ani slovo, tak hluboce jsem byl dojat. Také Vinnetou stál tiše vedle mě. Pak jsme Bohem odsouzeného obvázáli a položili ho na lůžko jednoho z poručíků. Poté jsme šli ven, abychom se podívali na následky orkánu. Jediná škoda, kterou napáchal, byla ta, že se zřítily naše kůlna. Nyní jsme pátrali po zmizelém Slackovi.

Jeho stopa vedla k plaňkovému oplocení, přes které se přehoupl, a venku pokračovala dál do blízkého lesa. Sněhu bylo po kolena. Zářil tak, že jsme šlépěje mohli sledovat bez pochodní. Došli jsme k okraji lesa a mezi stromy jsme zaslechli zcela zvláště breptající mužský hlas. Vnikli jsme do houští a našli Slacka, který odhrabal pod jedním stromem sněh. Ležel natažený na zemi a měl jednu ruku pod kořeny, přičemž si neustále jako dítě prozpěvoval:

„Prach, nuggety – – prach, nuggety – osm plných váčků – – osm plných váčků – –!“

Nechal se odtáhnout jen násilím a pak jsme pod mechem našli osm více jak libru vážících kožených váčků. To přesně souhlasilo s poznámkami Burningů. Bylo to zlato, které přivodilo jejich smrt.

Dopravili jsme Slacka do pevnosti. Tam jsme spatřili, že měl

vlasy spleené krví. Když jsme prohlédli jeho hlavu, ukázalo se, že ho vážně zranilo zhroucené dřevo. Zda se následkem toho pomátí na duši nebo ho o rozum už dříve připravil strach, to rozhodnout nešlo.

Takže Grinder slepý a Slack šílený! Přesně tak, jak ve své bezbožnosti a drzosti požadovali od Boha! Kdo pak ještě popírá, že existuje věčná spravedlnost, které žádný člověk, ať zde nebo na věčnosti, nemůže uniknout, ať se střeží být doveden k poznání řízením právě této spravedlnosti. Boží soudy jsou neodvratné a spravedlivé. Každé provinění musí být vyrovnáno, dříve či později, zde nebo na druhé straně, a žádný viník neujde trestu.

Kupodivu přišlo po špatných dnech opět mírné počasí, které nám dovolilo pokračovat v naší jízdě. Vážně zranění Grinder a Slack zůstali v pevnosti. Pokud nepodlehnu svým zraněním, jejich osud bude záviset na tamních důstojnících, kteří nás značný kus cesty provázeli. Oba Indiáni kmene Caddo dostali koně Grindera a Slacka. Mohli nás tedy doprovodit. Vzali jsme je až k soutoku řek Platte, kde se od nás odloučili, neustále nás ujišťující svou vděčností, že jsme je zachránili před nezaslouženou smrtí oběšením. –

O čtyři roky později jsem vystoupil v Baton Rouge z mississippského steameru, protože jsem zde musel počkat na parní člun do Natchez. V přístavu seděli dva žebráci, bídne a vyhuble vypadající a oblečení téměř v cárech. Jejich obličej mi připadaly povědomé. Jednomu chyběly obě oči a u kořene nosu měl hlubokou, širokou jizvu. Druhý přede mnou držel s prosebným výrazem svůj klobouk. Když jsem do něj vhodil kousek stříbra, rychle jej schoval a mumlal:

„Prach, nuggety – – osm plných váčků – – osm plných váčků!“

Nyní mi bylo jasné, koho jsem měl před sebou. Vrazi tudíž ve Fort Hillock přecijen nenalezli zaslouženou smrt. Ale jejich nynější postavení bylo jistě horší než smrt.

Téhož roku jsem také náhodou dorazil do Moberly v Missouri. Tam jsem se vyptával po rodinách bratrů Burningů. Začal jsem slýchat historku o jejich zavraždění, a sice maximálně vylepšenou ohledně toho, co vykonali Vinnetou a Old Shatterhand. Neřekl jsem, kdo jsem, a spokojil jsem se s tím, že jsem se dozvěděl, že kapitán doručil příbuzným osm váčků s celým jejich obsahem a obšírnou písemnou zprávou.

Poznámky

1) ve 23. svazku sebraných spisů „Auf fremden Pfaden“ je „Blizzard“ po „Bůh se nedá urážet“

2) možná May myslel Kansas, neboť Karfas v USA zřejmě vůbec není. Karfas je jak v Marienkalender, tak ve 23. svazku

3) May použil slovo "gens", které v kontextu dle mě má být zkratka od "gentlemen" a použil jsem přesnější "gents"

První vydání „Ein amerikanisches Doppelduell“ se liší hlavně prvním odstavcem, který zní jinak:

„Když se ohlížím zpět za svým neklidným a na události bohatým životem, abych pro současný kalendář napsal krátké vyprávění, napadá mě, že je dnes výročí jedné příhody, která sice pro mě není nijak osobně významná, ale přesto zůstane nezapomenutelná, neboť s děsivou nezvratností ukazuje, že věčná spravedlnost nakonec stihne člověka, který se příliš spoléhá na boží shovívavost, nečekaně právě takovým trestem, který nutně musí vzejít z příslušného hříchu.“

V dalším textu je pak jen řada pravopisných oprav a drobných upřesnění.

Karel May – Blizzard

Z německého originálu Ein Blizzard

dostupného na internetové adrese

<http://karl-may-gesellschaft.de/kmg/primlit/reise/gr23/blizz.htm>

přeložil Ondřej Majerčík

Praha, 2011

<http://karel-may.majerco.net>

Budu vděčný za oznámení nalezených chyb či za jiné návrhy na zlepšení. Můžete využít e-mail majerco@seznam.cz. Děkuji.